

www.trustingthelord.com

Handelingen 2 vers 38.

Na het horen van de apostel Petrus, die een vernietigende en veroordelende aanklacht wegens moord predikte tegen hen, stelden de mensen, die Petrus hadden gehoord, hem een vraag. Het antwoord van Petrus op die vraag staat in Handelingen 2: 38. Een groot deel van het hedendaags religieus systeem hangt hun leer voor een groot deel op aan Handelingen twee. Dispensationalisten over de hele wereld wijzen Handelingen twee aan als de 'verjaardag van de gemeente.' (De "gemeente" is een verwijzing naar de gemeente, het lichaam van Christus). De charismatische of Pinksterbeweging, zoals ze soms genoemd worden, wijzen Handelingen twee aan als de oprichting van een voorbeeld van iets. Over het algemeen geloven zij, dat, wanneer een groep Pinkstergelovigen samenkomen en "de wil van de Heer" zoeken, er een nieuwe zalving van de Heilige Geest wordt uitgestort. Deze "zalving," zoals ze zeggen, gaat meestal gepaard met allerlei bizar gedrag. Snikken, lachen, lopen en springen, vallen op de vloer en het mompelen van wartaal wat ze dan noemen een "onbekende taal" of de "gebedstaal."

De verklaring van de apostel Petrus in het boek handelingen is een zeer bekende passage van de Schrift. Hele religieuze systemen zijn in wezen gebouwd op dit ene vers. Dat vers, in combinatie met de waarheid van Handelingen 2: 4, is heden ten dage de bron van enorme blunders van de kant van religieuze mannen (en vrouwen) rond de wereld.

“Hand.2: 4: En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.

Wat wij nu zouden willen doen, is een nauwkeurige blik werpen op wie de ALLEN zijn in Handelingen 2: 4 en WAT de vraag was die Petrus beantwoord in Handelingen 2: 38. Om dat te doen kan het voor ons nodig zijn, ons religieus onderwijs, of ons confessioneel denken even opzij te zetten en gewoon de verzen in hun context te lezen en te geloven dat de Bijbel precies bedoelt wat het zegt, zoals het wordt gezegd, en waar het wordt gezegd. Handelingen 2:37 bevat de vraag die werd gesteld. In het licht van wat Petrus had gezegd hebben de mensen gevraagd, “Wat zullen wij doen mannen broeders?”, Dit is wat het vers zegt:

“Hand.2:38: En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.

Het zegt: “En Petrus zeide tot hen”. Wij willen te weten komen wie die "hen" zijn en wat "hun" vraag was die Petrus er toe bracht om te zeggen wat hij zei Hand.2:38. Om dat te doen kijken we eerst eens naar enige achtergrondinformatie. Handelingen hoofdstuk 2 is de beschrijving van de gebeurtenissen die op de dag van Pinksteren plaats vonden, dat is een Joodse heilige dag. De dag van Pinksteren is niet een "feest van de gemeente" en het heeft niets te maken met het lichaam van Christus, maar integendeel, het heeft alles te maken met de wet van Mozes.

Sommigen beweren dat de Wet van Mozes is afgeschaft op het Kruis, maar het feit dat de Joden in Jeruzalem waren op die bepaalde dag, de dag van Pinksteren, toont aan dat zij nog

steeds de Wet van Mozes onderhielden en ijverig waren voor de Wet van Mozes. Deze Joodse feestdag, de dag van Pinksteren, is een deel van de Wet van Mozes. Uit het feit dat zij de Heilige Geest op die dag ontvingen blijkt ook dat ze niet buiten de wil van God waren door het houden van het Pinksterfeest. De Wet van Mozes werd gegeven aan het volk Israël in het boek Exodus. Mozes had de kinderen Israëls uit de slavernij van Egypte geleid, en hij heeft ze tot de berg Sinai geleid in de woestijn. Dat is waarom de Bijbel naar Israël verwijst als "de vergadering in de woestijn: "

“Hand.7:37: Deze is de Mozes, die tot de kinderen Israels gezegd heeft: De Heere, uw God, zal u een Profeet verwekken uit uw broederen, gelijk mij; Dien zult gij horen.

“Hand.7:38: Deze is het, die in de vergadering des volks in de woestijn was met den Engel, Die tot hem sprak op den berg Sinai, en met onze vaderen; welke de levende woorden ontving, om ons die te geven.

Mozes was dus de leider van een vergadering. Stefanus noemt het, in Hand. zeven "de vergadering in de woestijn". Laten we aan het begin vaststellen dat u meer dan één vergadering, of gemeente, kunt vinden in uw Bijbel. In Mattheüs zestien zegt de Heere Jezus Christus: "IK ZAL Mijn gemeente BOUWEN". De Heer had gevraagd: "Wie zeggen de mensen, dat Ik ben?" Ze hebben geantwoord: "En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; en anderen: Elias; en anderen: Jeremia of een van de profeten". Toen vroeg hij de discipelen, "Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?". En Petrus antwoordde, "Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods". In reactie op de belijdenis van Petrus zei de Heere tot Petrus:

“Matth. 16: 18: En Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen.

De rots, in de passage, heeft te maken met de belijdenis van Petrus: "Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods". Maar het punt dat ik u wil laten zien is dat de Heer zei: "Ik zal Mijn gemeente bouwen". Dus nu weet ik dat de vergadering die door Mozes werd geleid de "de vergadering in de woestijn" werd genoemd niet dezelfde gemeente is als de gemeente waar de Heer naar verwijst in Mattheüs hoofdstuk zestien toen Hij zei "IK ZAL MIJN GEMEENTE BOUWEN". Als de Heer zegt dat hij Zijn gemeente zal bouwen, dan weet ik dat het nog niet is gebouwd, en dat het dus niet de gemeente is waarnaar Stefanus verwijst in Hand.7 als de "de vergadering in de woestijn." De aardse bediening van Heere Jezus Christus had dus tot doel het bouwen van een gemeente. Hij noemde het MIJN GEMEENTE, en hij zei hij IK ZAL HET BOUWEN. De 12 apostelen, die worden genoemd in Mattheüs 10, zijn zagezegd de "grondleggers" van die gemeente. In feite, kunt u ze reeds zien in de profetie. Jesaja, die een profeet van het volk Israël was, zei:

“Jesaja 8:13 Den HEERE der heirscharen, Dien zult gijlieden heiligen, en Hij zij uw vreze, en Hij zij uw verschrikking.

“Jes.8:14: Dan zal Hij ulieden tot een Heiligdom zijn; maar tot een steen des aanstoots en tot een rotssteen der struikeling den twee huizen van Israel, tot een strik en tot een net den inwoners te Jeruzalem.

“Jes.8:15: En velen onder hen zullen struikelen, en vallen, en verbroken worden, en zullen verstrikt en gevangen worden.

“Jes.8:16: Bind de getuigenis toe; verzegel de wet onder mijn leerlingen.

“Jes.8:17: Daarom zal ik den Heere verbeiden, Die Zijn aangezicht verbergt voor het huis van Jakob, en ik zal Hem verwachten.

“Jes.8:18: Ziet, ik en de kinderen, die mij de HEERE gegeven heeft, zijn tot tekenen en tot wonderen in Israel, van den HEERE der heirscharen, Die op den berg Sion woont.

Let op waar Jesaja over spreekt. Hij zegt: Dat Hij zelf hen tot een Heiligdom zal zijn, maar ook tot een steen des aanstoots en tot een rotssteen der struikeling, voor wie? Voor BEIDE huizen van Israël en voor de inwoners van Jeruzalem. Dus moeten we hieruit zien dat hetgeen er gaande is tijdens de bediening van Petrus, op de dag van Pinksteren, te maken heeft met Israël, niet met de gemeente, het lichaam van Christus.

Het volk Israël werd in het oude testament opgedeeld in twee koninkrijken, het noordelijke en het zuidelijke koninkrijk. Het zuidelijke Koninkrijk werd Juda genoemd en het noordelijke Koninkrijk werd Israël genoemd. Israël en Juda, tezamen worden ze aangeduid als: "het huis van Jakob." Jacob had 12 zonen en zij werden de 12 stammen van Israël. De 12 stammen van Israël zijn naar Egypte gegaan en werden door Farao geknecht tot de tijd van Mozes die de kinderen Israëls uit Egypte heeft geleid naar het beloofde land, het land dat was beloofd aan Abraham in het boek Genesis.

Dus we zien in het boek Jesaja een profetie aangaande de discipelen. In die profetie zien we dat: "de kinderen, die mij de HEERE gegeven heeft" een verwijzing is naar Jezus Christus, en een verwijzing naar de 12 apostelen van Israël. In Johannes, hoofdstuk 17, spreekt de Heer, hij bidt tot God de Vader, en hij zegt:

“John 17:6: Ik heb Uw Naam geopenbaard den mensen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt. Zij waren Uw, en Gij hebt Mij dezelve gegeven; en zij hebben Uw woord bewaard.

“Joh.17:7: Nu hebben zij bekend, dat alles, wat Gij Mij gegeven hebt, van U is.

“Joh.17:8: Want de woorden, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, en zij hebben ze ontvangen, en zij hebben waarlijk bekend, dat Ik van U uitgegaan ben, en hebben geloofd, dat Gij Mij gezonden hebt.

“Joh.17:9: Ik bid voor hen; Ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn Uw.

Vlak voor zijn dood aan het Kruis bidt Jezus Christus voor deze mannen, de 12 apostelen. De passage in Jesaja zegt dat zij, de twaalven, er waren "tot tekenen en tot wonderen in Israel, van den HEERE der heirscharen". Laten we nu naar Hand. 2 gaan en, in de context, lezen:

“Hand.2:1: En als de dag van het Pinkster feest vervuld werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen.

“Hand.2:2: En er geschiedde haastelijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldigen, gedreven wind, en vervulde het gehele huis, waar zij zaten.

“Hand.2:3: En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen.

“Hand.2:4: En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.

“Hand.2:5: En er waren Joden, te Jeruzalem wonende, godvruchtige mannen van allen volke dergenen, die onder den hemel zijn.

Merk op dat het vers zegt: er was een GELUID. Het geluid was “gelijk als van een geweldigen, gedreven wind”. Het zegt niet dat een "geweldig gedreven wind het huis vulde". Het zegt dat het GELUID het huis vulde. Het zegt ook dat zij verdeelde tongen ALS VAN VUUR zagen. Het zegt niet dat er vuur in de kamer was, het zegt ALS VAN VUUR. We hebben dus GELUID dat de kamer vulde en ze zagen iets dat op vuur leek, iets ALS VAN VUUR, en deze verdeelde tongen, als van vuur, zat op een ieder van hen. Met andere woorden op elk van DE TWAALF MANNEN. Velen in de religie willen hetgeen er is gebeurd in Handelingen 2 toepassen op Handelingen 1, zodat hetgeen er in Handelingen 2 is gebeurd, toegepast wordt op de 120 mannen, vrouwen en misschien ook kinderen, die dan rond zouden hebben gelopen in een verward gebabbel, sprekende in tongen. Maar dat is niet het geval. Wat er is gebeurd in Handelingen 1 zijn dingen die hebben plaatsgevonden over een periode van ten minste van zeven dagen. Tijdens DIE DAGEN stond Petrus op in het midden van de 120 discipelen en vertelde hen dat iemand moest worden gekozen ter vervanging van Judas, die de Heer had verraden.

“Hand.1:15: En in dezelve dagen stond Petrus op in het midden der discipelen, en sprak (er was nu een schare bijeen van omtrent honderd en twintig personen):

“Hand.1:16: Mannen broeders, deze Schrift moest vervuld worden, welke de Heilige Geest door den mond Davids voorzegt heeft van Judas, die de leidsman geweest is dergenen, die Jezus vingen;

Zo gaat hij verder om hen te vertellen dat volgens de profetie in de Schriften, dat er een vervanger voor Judas, die de Heer had verraden, moest worden benoemd. Dat is gebeurd, en een man genaamd Matthias werd tot de elf apostelen gekozen. Elf plus één maakt twaalf, het aantal van de 12 stammen van Israël. Israël heeft 12 stammen en twaalf apostelen. De Heer had gezegd dat die 12 mannen op twaalf tronen zouden zitten, om de twaalf stammen van Israël te oordelen "in de regeneratie", met andere woorden, bij de tweede komst van Christus. Zie Mattheüs 19:28.

De reden, die wij nu weten, is dat ten minste zeven dagen voorbij waren gegaan omdat de Heer werd gekruisigd op het Pascha. De Pinksterdag komt, volgens de wet van Mozes, vijftig dagen na het Pascha. Vergeet niet dat de Heer werd gekruisigd op het Pascha en drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde was, terwijl zijn lichaam in het graf van Jozef was. Vervolgens verscheen hij na zijn opstanding aan de discipelen voor een periode van veertig dagen. Veertig dagen plus drie dagen, dan blijven er dus nog zeven dagen over. Handelingen 1: 15 zegt, "in dezelve dagen". De dagen zijn de resterende zeven dagen van de tijd tussen het Pascha en de Pinksterdag.

Volgens de wet van Mozes is het Pascha, de dag waarop Christus gekruisigd werd, de 14e dag van de eerste maand. Die dag is volgens de wet een SABBAT. De dag na de Sabbat, zou de Joodse Hogepriester een garf nemen en het bewegen vóór het gordijn in de tempel:

“Lev.23:11:En hij zal die garf voor het aangezicht des HEEREN bewegen, opdat het voor u aangenaam zij; des anderen daags na den sabbat zal de priester die bewegen.

Hier zijn de instructies voor wat bekend is als het "feest der weken", het einde daarvan zou de Pinksterdag zijn.

“Lev.23:15: Daarna zult gij u tellen van den anderen dag na den sabbat, van den dag, dat gij de garf des beweegoffers zult gebracht hebben; het zullen zeven volkomen sabbatten zijn;

23:16 Tot den anderen dag, na den zevenden sabbat, zult gij vijftig dagen tellen, dan zult gij een nieuw spijsoffer den HEERE offeren.

Hand.2:5 zegt dat er in Jeruzalem Joden woonden, toegewijde mannen uit iedere volk onder de hemel. Ze waren gekomen voor de Pinksterdag, die naar de wet van Mozes was. Volgens de wet waren die mannen verplicht om daar te zijn en een vrome Jood zou daar zeker aanwezig zijn:

“Deut.16:16: Driemaal in het jaar zal alles, wat mannelijk onder u is, voor het aangezicht des HEEREN, uws Gods, verschijnen, in de plaats, die Hij verkiezen zal: op het feest der ongezuurde broden, en op het feest der weken, en op het feest der loofhutten; maar het zal niet ledig voor het aangezicht des HEEREN verschijnen:

“Deut.16:17: Een ieder, naar de gave zijner hand, naar den zegen des HEEREN, uws Gods, dien Hij u gegeven heeft.

Het feest der weken is het feest waarover we hier praten. Zeven Sabbatten en vervolgens de dag na de Sabbat is de 50ste dag, de Pinksterdag. Christus werd gekruisigd, werd begraven, en is na drie dagen en drie nachten opgestaan uit de doden. Nadat hij was opgestaan, verscheen hij VEERTIG DAGEN lang aan de discipelen, om vervolgens, in Hand.1, op te varen naar de hemel. Zijn hemelvaart was 43 dagen na het Pascha, maar vóór de Pinksterdag. Als ze hem nastaalden, stonden twee mannen in witte kleding bij hen en zeiden:

“Hand.1:11: Welke ook zeiden: Gij Galilese mannen, wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is in den hemel, zal also komen, gelijkterwijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren.

U ziet dat de twee engelen spraken tot GIJ GALILESE MANNEN. Ze niet zeggen "dames en heren," of mannen, vrouwen, jongens en meisjes. Ze praten tegen 12 Joodse mannen, Matthias is ook onder hen.

In Handelingen 1, tijdens de periode van "in dezelve dagen", worden twee mannen gekozen die voldoen aan de kwalificaties om getuige te zijn. Hier zijn de kwalificaties, zoals Petrus die aan de groep gaf:

Hand.1:21: Het is dan nodig, dat van de mannen, die met ons omgegaan hebben al den tijd, in welken de Heere Jezus onder ons in gegaan en uitgegaan is,

“Hand.1:22: Beginnende van den doop van Johannes, tot den dag toe, in welken Hij van ons opgenomen is, een derzelven met ons getuige worde van Zijn opstanding.

Er zijn dus twee mannen geselecteerd die voldoen aan de kwalificaties, en deze kwalificaties hadden te maken met het getuige zijn van de gehele aardse bediening van Jezus en ook van zijn opstanding. Met andere woorden, de bediening van deze mannen was om het feit vast te stellen dat deze man, Jezus, de beloofde Messias van Israël was. Dat is de reden voor het schrijven van het boek van Johannes. Om de NAAM van Jezus te bevestigen:

“Joh.20:30: Jezus dan heeft nog wel vele andere tekenen in de tegenwoordigheid Zijner discipelen gedaan, die niet zijn geschreven in dit boek;

“Joh.20:31: Maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zone Gods; en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn Naam.

Er werden dus twee mannen geselecteerd als kandidaten ter vervanging van Judas, die, door overtreding, was gevallen. Zij wierpen het lot en het lot viel op Matthias:

“Hand.1:24: En zij baden en zeiden: Gij Heere! Gij Kenner der harten van allen, wijs van deze twee een aan, dien Gij uitverkoren hebt;

“Hand.1:25: Om te ontvangen het lot dezer bediening en des apostelschaps, waarvan Judas afgeweken is, dat hij heenging in zijn eigen plaats.

“Hand.1:26: En zij wierpen hun loten; en het lot viel op Matthias, en hij werd met gemene toestemming tot de elf apostelen gekozen.

Dus in het laatste vers van handelingen hoofdstuk één, vers 26 zien we twaalf Joodse mannen en de context gaat verder in Handelingen 2:

“Hand.2:1: En als de dag van het Pinkster feest vervuld werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen.

De ZIJ in vers één is een voortzettende verwijzing naar de 12 mannen van het voorgaande vers. ZIJ, de 12 mannen, waren allen eendrachtelijk bijeen. Het zelfde was een week eerder waar. Het TOEVAL wil dat er daar ook 120 anderen waren. In Hand.1 waren zij, DE 12 MANNEN, teruggekeerd naar Jeruzalem:

“Hand.1:12: Toen keerden zij wederom naar Jeruzalem, van den berg, die genaamd wordt de Olijf berg, welke is nabij Jeruzalem, liggende van daar een sabbatsreize.

Hand.1:13: En als zij ingekomen waren, gingen zij op in de opperzaal, waar zij bleven, namelijk Petrus en Jakobus, en Johannes en Andreas, Filippus en Thomas, Bartholomeus en Mattheus, Jakobus, de zoon van Alfeus, en Simon Zelotes, en Judas, de broeder van Jakobus.

We zien dus elf namen van elf mannen. Wat er ook is gebeurd tijdens de volgende zeven dagen in de aanwezigheid van 120 **personen**, maar wat er is gebeurd is dat Matthias werd gekozen tot de elfen.

“Hand.1:14: Deze allen waren eendrachtelijk volhardende in het bidden en smeken, met de vrouwen, en Maria, de moeder van Jezus, en met Zijn broederen.

*“Hand.11:15: En in dezelve dagen stond Petrus op in het midden der **discipelen**, en sprak (er was nu een schare bijeen van omtrent honderd en twintig **personen**):*

Blijkbaar waren deze 120 mensen niet allen discipelen van de Heer, omdat Paulus in 1 Korinthiërs 15 verwijst naar de Heer die in één keer verschijnt aan 500 mensen. Als de Heer aan iemand verscheen dan zou deze "getuige" zijn geweest van de opstanding van Christus, en deze 120 mensen zouden dat dan ook zijn geweest, maar de nadruk ligt hier op 12 MANNEN, niet op een grote groep mannen, vrouwen en kinderen. Het punt hier is dat het begin van de doop MET de Heilige Geest die 12 mannen aanging, niet 120 mannen, vrouwen en kinderen. De twaalf werden gezalfd voor hun bediening en u ziet ze daarmee beginnen in Handelingen 2: 4. Daarna, nadat Petrus zijn boodschap had overgebracht, ontvingen anderen de doop. Let er echter op hoe zij het ontvingen. De enige manier waarop een persoon de doop met de Heilige Geest ontving was door het opleggen van handen van één van die Apostelen. ALLEEN ZIJ hadden de kracht om iemand de handen op te leggen. Een voorbeeld daarvan is de bekering van de Samaritanen in Hand.8. Filippus kwam af naar de stad Samaria en predikte aldaar, en de Bijbel zegt dat ze, zowel mannen als vrouwen, werden gedoopt wanneer zij de prediking van Filippus geloofden. Uiteraard lieten zij zich dopen met water.

“Hand.8:14: Als nu de apostelen, die te Jeruzalem waren, hoorden, dat Samaria het Woord Gods aangenomen had, zonden zij tot hen Petrus en Johannes;

“Hand.8:15: Dewelken, afgekomen zijnde, baden voor hen, dat zij den Heiligen Geest ontvangen mochten.

“Hand.8:16; (Want Hij was nog op niemand van hen gevallen, maar zij waren alleenlijk gedoopt in den Naam van den Heere Jezus.)

“Hand.8:17: Toen legden zij de handen op hen, en zij ontvingen den Heiligen Geest.

Even ter zijde, er is in uw Bijbel geen uitdrukking als: “de doop VAN de Heilige Geest” met als bewijs het spreken in tongen. Er is NIET zoiets als “de doop VAN de Heilige Geest.” Wat u ziet in Hand. 2 is: "de doop MET de Heilige Geest", en het wordt: "de belofte van de Vader." genoemd.

De uitdrukking "de doop VAN de Heilige Geest," is de uitvinding van een man. De meest waarschijnlijke kandidaat voor die eer is een man genaamd Charles Parham van Topeka, Kansas. In het jaar 1900 heeft Charles F. Parham de Bethel Bible College in Topeka, Kansas, opgericht. Hij leerde zijn studenten dat het spreken in tongen het bewijs was van "de doop VAN de Heilige Geest." Op 1 januari 1901 beweerde Agnes Ozman, een studente aan Parham zijn "Seminarium", dat ze in tongen kon spreken.

Het verspreide zich naar een paar afdelingen en in 1906, begon W. J. Seymour, die één van de Parham studenten was geweest, te vergaderen op 312 Azusa Street in Los Angeles, Californië. Bizarre vergaderingen die ongeveer drie jaar duurden en het was daar dat de zogenaamde "Charismatische pinksterbeweging" is begonnen. Dus vanaf dat moment hebben Pinkstergroeperingen geleerd dat het spreken in tongen: "het bewijs van de doop VAN de

Heilige Geest” is. Nogmaals, er is niet een dergelijke uitdrukking in de Bijbel als "de doop VAN de Heilige Geest", en er was in de beginjaren van 1900 niet zoiets als een “Pinksterbeweging”.

Op de Pinksterdag in Handelingen twee werden twaalf Joodse mannen gedoopt MET de Heilige Geest. Zij werden niet gedoopt DOOR de Heilige Geest, maar ze werden gedoopt MET de Heilige Geest. Er waren geen 120 mannen, vrouwen en kinderen die in tongen spraken op de dag van Pinksteren in Handelingen twee. 12 Joodse mannen spraken in tongen en zij spraken geen wartaal. Ze spraken talen die werden verstaan en begrepen door degenen die hen hoorden. Dat is duidelijk vanuit de Bijbel:

“Hand 2:6: En als deze stem geschied was, kwam de menigte samen, en werd beroerd, want een iegelijk hoorde hen in zijn eigen taal spreken.

“Hand.2:7: En zij ontzetten zich allen, en verwonderden zich, zeggende tot elkander: Ziet, zijn niet alle dezen, die daar spreken, Galileers?

“Hand.2:8: En hoe horen wij hen een iegelijk in onze eigen taal, in welke wij geboren zijn?

Ik weet niet of alle 120 mensen, die in de opperzaal in Hand.1 waren, al dan niet Galileërs waren. Het zou zo kunnen zijn. Maar of zij het nu wel of niet waren, ik weet dat alle Apostelen Galileërs waren, want dat is waar de Heer ze had gevonden en gekozen:

“Matth.4:23: En Jezus omging geheel Galilea, lerende in hun synagogen en predikende het Evangelie des Koninkrijks, en genezende alle ziekte en alle kwale onder het volk.

In Mattheüs 10, riep de Heer zijn discipelen bijeen en hij koos 12 mannen die hij Apostelen noemde. Hij zond ze uit met een boodschap, het evangelie van het Koninkrijk, om dat te prediken aan de "verloren schapen van het huis Israëls". Er is vandaag de dag veel verwarring in de religie (=godsdienst). Er ligt veel nadruk op de gesproken woorden van de Heere Jezus Christus, in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes, die hij heeft gesproken tijdens zijn aardse bediening onder het volk van Israël. Mensen beweren dat ze "Jezus volgen" maar het is helaas triest wat u hen ziet doen, men kiest wat verzen uit om te “volgen” en negeren de meest voor de hand liggende. Maar voor een Bijbel gelovige is het onmiskenbaar. De instructies van de Heer aan zijn discipelen zijn dermate specifiek dat je het feit niet kunt missen dat in de aardse bediening van de Heer, in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes, de boodschap niet aan de Heidenen was gericht.

“Matth.10:1: En Zijn twaalf discipelen tot Zich geroepen hebbende, heeft Hij hun macht gegeven over de onreine geesten, om dezelve uit te werpen, en om alle ziekte en alle kwale te genezen.

“Matth.10: 5: Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden, en hun bevel gegeven, zeggende: Gij zult niet heengaan op den weg der heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen.

Hij vertelt hen heel nadrukkelijk "niet naar de heidenen" te gaan. Hij zegt ook, “ga niet naar de Samaritanen”. Dus weet ik dat de bediening van deze twaalf mannen niet aan, en ook niet over mensen zoals u en ik, was. Eigenlijk zegt de Bijbel in Johannes:

“John 1:11: Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen.

Mensen proberen zichzelf in deze passage in te lezen, maar dat werkt gewoon niet. Kijk naar wat de Heer zelf later zei:

“Matth.15:24: Maar Hij, antwoordende, zeide: Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israels.

Dus de Heer zegt dat hij naar Israël is GEZONDEN, niet naar de Heidenen. En hij zei de twaalven niet naar de Heidenen te gaan. In plaats daarvan zei hij hen precies waar ze naar toe moesten gaan, en zelfs zei hij hen wat ze moesten zeggen:

“Matth.10:6: Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israels.

“Matth.10:7: En heengaande predikt, zeggende: Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.

Wat het “koninkrijk der hemelen” ook moge zijn, ik weet dat IN DIE TIJD de Heidenen geen deel hadden aan deze boodschap. De boodschap in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes gaat niet over het lichaam van Christus. Het gaat over Israël. Het is aan Israël, niet de gemeente, het lichaam van Christus. Veel later schreef de apostel Paulus, die niet één van de 12 was, dit in de brief aan de Romeinen:

“Rom.15:8: En ik zeg, dat Jezus Christus een dienaar geworden is der besnijdenis, vanwege de waarheid Gods, opdat Hij bevestigen zou de beloftenissen der vadersen;

Dus weet ik dat het “evangelie van het Koninkrijk” gepredikt in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes te maken heeft met "de beloften aan de vadersen" zoals aan Abraham, Izak en Jakob, de “vaders” van het volk Israël. Dat is wat Johannes bedoelde toen hij schreef:

“Joh.1:11: Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen.

God heeft in de Hebreeuwse geschriften, van het "oude testament", Israël een Messias beloofd. De profeten hebben gezegd dat hij van het "zaad van David" zou zijn en dat hij de troon zou erven van “zijn vader David”. Maar in plaats dat Israël zijn koning ontving, en het Koninkrijk kon worden gevestigd, zeiden de mensen: weg met deze man, we willen niet dat deze man over ons heerst, we hebben geen andere koning dan de Keizer. Kruisig hem. Dus stierf de Heer aan het Kruis, werd begraven, en drie dagen en drie nachten later stond hij op uit de doden. En het bleek dat er een "klein kuddeken" was onder de "verloren schapen van het huis Israëls," die WEL geloofden, evenals Petrus dat deed, "gij zijt de Christus, de zoon van de levende God." Aan die mensen heeft de Heer gezegd:

“Luk.12:32: Vreest niet, gij klein kuddeken, want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het Koninkrijk te geven.

“Luk.12:33: Verkoopt hetgeen gij hebt, en geeft aalmoes. Maakt uzelfen buidels, die niet verouden, een schat, die niet afneemt, in de hemelen, daar de dief niet bijkomt, noch de mot verderft.

“Luk.12:34: Want waar uw schat is, aldaar zal ook uw hart zijn.

“Luk.12:35: Laat uw lendenen omgord zijn, en de kaarsen brandende.

“Luk.12:36: En zijt gij den mensen gelijk, die op hun heer wachten, wanneer hij wederkomen zal van de bruiloft, opdat, als hij komt en klopt, zij hem terstond mogen opendoen.

DAT is nu precies wat Petrus en de anderen, op de Olijfberg in Hand.1, in gedachten hadden, op de dag dat de Heer is opgevaren naar de hemel, VEERTIG dagen nadat hij uit de doden was opgestaan:

“Hand.1:6: Zij dan, die samengekomen waren, vraagden Hem, zeggende: Heere, zult Gij in dezen tijd aan Israel het Koninkrijk wederoprichten?”

De Heer zei niet WANNEER het Koninkrijk zou komen. Hij zei niet dat hij het Koninkrijk "op dat moment" zou oprichten. In plaats daarvan is hier wat hij zei:

“Hand.1:7: En Hij zeide tot hen: Het komt u niet toe, te weten de tijden of gelegenheden, die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft;

“Hand.1:8: Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde.

Maar waarvan moesten ze getuigen? Moesten ze getuigen van het feit dat Christus was gestorven voor de zonden van alle mensen en dat God nu een gemeenschappelijk lichaam van gelovigen zou vormen, Jood en Heiden in één lichaam? Moesten ze getuigen dat mensen moesten geloven dat Christus stierf voor hun zonden, en opgewekt is voor hun rechtvaardigmaking, en dat alle gelovigen op een bepaalde dag naar de hemel zouden gaan? Absoluut niet. Ze wisten helemaal niets van de gemeente, het lichaam van Christus. Zij wisten alleen wat ze, gedurende drie jaar, van de Heer hadden geleerd in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes. Zij wisten wat de Heer hen had geleerd, en waarover hij hun instructies had gegeven tijdens de veertig dagen na zijn opstanding. Met andere woorden, de prediking en het onderwijs van Petrus en de twaalf, in het boek Handelingen, is het resultaat van de prediking en onderwijs in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes en het is het evangelie van het Koninkrijk... het is niet het "het evangelie uwer zaligheid" waar u later over leest in de bediening van Paulus. Petrus predikte een aanklacht wegens moord tegen Israël. Hij klaagt hen aan wegens de moord op hun Messias, en hij predikte bekering. Met andere woorden hij zei tegen de mannen van Israël, u moet uw gedachten veranderen, anders gaan denken over deze man die u gekruisigd heeft. God heeft hem uit de doden opgewekt. Hij is uw Koning. De gehele boodschap van Petrus is in Hand.3:

“Hand.3:17: En nu, broeders, ik weet, dat gij het door onwetendheid gedaan hebt, gelijk als ook uw oversten.

“Hand.3:18: Maar God heeft alzo vervuld, hetgeen Hij door den mond van al Zijn profeten te voren verkondigd had, dat de Christus lijden zou.

Het gehele verslag in Handelingen drie vindt plaats in de Joodse tempel te Jeruzalem. Petrus en Johannes waren naar de tempel gegaan om te bidden, ze troffen daar een verlamde man aan, en genazen hem. De prediking van Petrus is het resultaat van het feit dat de mensen zagen dat de lamme man genezen is en komen samen in "de voorhof van Salomo", in de tempel, en horen de woorden van Petrus:

“Hand.3:11: En als de kreupele, die gezond gemaakt was, aan Petrus en Johannes vasthield, liep al het volk gezamenlijk tot hen in het voorhof, hetwelk Salomo's voorhof genaamd wordt, verbaasd zijnde.

“Hand.3:12: En Petrus, dat ziende, antwoordde tot het volk: Gij Israelietische mannen, wat verwondert gij u over dit, of wat ziet gij zo sterk op ons, alsof wij door onze eigen kracht of godzaligheid dezen hadden doen wandelen?

“Hand.3:13: De God Abrahams, en Izaks, en Jakobs, de God onzer vaderen, heeft Zijn Kind Jezus verheerlijkt, Welken gij overgeleverd hebt, en hebt Hem verloochend, voor het aangezicht van Pilatus, als hij oordeelde, dat men Hem zoude loslaten.

“Hand.3:14: Maar gij hebt den Heilige en Rechtvaardige verloochend, en hebt begeerd, dat u een man, die een doodslager was, zou geschonken worden;

“Hand.3:15: En den Vorst des levens hebt gij gedood, Welken God opgewekt heeft uit de doden; waarvan wij getuigen zijn.

De boodschap van Petrus is dus aan de mannen van Israël. Het is hetzelfde in Handelingen drie en in Handelingen twee. Petrus predikt het Kruis van Christus, maar Petrus verheerlijkt het Kruis van Christus NIET. Hij predikt het, tegen Israël, als een schande en als een aanklacht wegens moord. Hij zegt jullie hebben de Vorst des levens gedood maar GOD heeft hem uit de doden opgewekt. Wat voor reden heeft Petrus gegeven voor de opstanding van Jezus Christus? Hij zegt: "de wederoprichting aller dingen."

“Hand.3:19: Betert u dan, en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden; wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren,

“Hand.3:20: En Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is;

“Hand.3:21: Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al Zijn heilige profeten van alle eeuw.

Dat is in overeenstemming met de vraag die ze hadden gesteld op de Olijfberg, de dag dat de Heer naar de hemel is opgevaren:

“Hand.1:6: Zij dan, die samengekomen waren, vraagden Hem, zeggende: Heere, zult Gij in dezen tijd aan Israel het Koninkrijk wederoprichten?

Het herstel van het Koninkrijk aan Israël is de basis van de boodschap van Petrus. Zie naar Handelingen twee:

“Hand.2:25: Want David zegt van Hem: Ik zag den Heere allen tijd voor mij; want Hij is aan mijn rechter hand, opdat ik niet bewogen worde.

“Hand.2:26: Daarom is mijn hart verblijd; en mijn tong verheugt zich; ja, ook mijn vlees zal rusten in hope;

“Hand.2:27: Want Gij zult mijn ziel in de hel niet verlaten, noch zult Uw Heilige over geven, om verderving te zien.

“Hand.2:28: Gij hebt mij de wegen des levens bekend gemaakt; Gij zult mij vervullen met verheuging door Uw aangezicht.

“Hand.2:29: Gij mannen broeders, het is mij geoorloofd vrij uit tot u te spreken van den patriarch David, dat hij beide gestorven en begraven is, en zijn graf is onder ons tot op dezen dag.

“Hand.2:30: Alzo hij dan een profeet was, en wist, dat God hem met ede gezworen had, dat hij uit de vrucht zijner lenden, zoveel het vlees aangaat, den Christus verwekken zou, om Hem op zijn troon te zetten;

De TROON VAN DAVID is wat in beeld is in de prediking van Petrus op de dag van Pinksteren en in al zijn prediking in het boek Handelingen. Het gaat om het herstel van het Koninkrijk aan Israël en de tweede komst van Christus om te heersen op de troon van zijn vader David in een letterlijk en zichtbaar aards Koninkrijk, het Koninkrijk der hemelen op aarde. Petrus predikt een aanklacht wegens moord en de boodschap is gericht aan de MANNEN VAN ISRAËL:

“Hand.2:5: En er waren Joden, te Jeruzalem wonende, godvruchtige mannen van allen volke dergenen, die onder den hemel zijn.

“Hand.2:6: En als deze stem geschied was, kwam de menigte samen, en werd beroerd, want een iegelijk hoorde hen in zijn eigen taal spreken.

“Hand.2:7: En zij ontzetten zich allen, en verwonderden zich, zeggende tot elkander: Ziet, zijn niet alle dezen, die daar spreken, Galileers?

Merk op dat degenen die spreken allen Galileërs zijn. Er is geen aanwijzing in de Bijbel dat alle discipelen van de Heer Galileërs waren, maar zelfs als ze dat waren, is het zeker geen indicatie dat de 120 mannen, vrouwen en kinderen in tongen te spraken op de dag van Pinksteren, hetgeen u duidelijk in de context kunt zien:

“Hand.2:8: En hoe horen wij hen een iegelijk in onze eigen taal, in welke wij geboren zijn?

“Hand.2:9: Parthers, en Meders, en Elamieten, en de inwoners zijn van Mesopotamie, en Judea, en Cappadocie, Pontus en Azie.

“Hand.2:10: En Frygie, en Pamfylie, Egypte, en de delen van Libye, hetwelk bij Cyrene ligt, en uitlandse Romeinen, beiden Joden en Jodengenoten;

“Hand.2:11: Kretenzen en Arabieren, wij horen hen in onze talen de grote werken Gods spreken.

“Hand.2:12: En zij ontzetten zich allen, en werden twijfelmoedig, zeggende, de een tegen den ander: Wat wil toch dit zijn?”

“Hand.2:13: En anderen, spottende, zeiden: Zij zijn vol zoeten wijns.

Merk op dat het vers zegt “HEN”, niet “deze mensen”, en niet al deze mannen en vrouwen, niet deze menigte van 120 mannen, vrouwen en kinderen. Het zegt “HEN”. Dan weet u, uit uw Bijbel, dat er 12 mannen spreken en niet 120 mannen, vrouwen en kinderen. (In Hand.1:15 staat: 120 personen). Niet één vrouw sprak in tongen op de dag van Pinksteren. Zie opnieuw:

“Hand.2:12: En zij ontzetten zich allen, en werden twijfelmoedig, zeggende, de een tegen den ander: Wat wil toch dit zijn?”

“Hand.2:13: En anderen, spottende, zeiden: Zij zijn vol zoeten wijns.

Er wordt niet gezegd dat deze KINDEREN hebben de wijn van hun ouders gedronken. Er wordt niet gezegd dat deze dames en deze heren wel dronken zullen zijn. Het zegt: Zij zijn vol zoete wijn. Zie Hand.1:15: “...de discipelen.....” deze staan los van de schare van 120 personen.

Onze studie gaat over de vraag die werd gesteld in Handelingen twee. Wat ik hier wil laten zien is, 1: Tegen wie spreekt Petrus; 2: Wat heeft Petrus gezegd; 3: De reactie, of de vraag, als gevolg van wat Petrus zei. Ten eerste, tegen wie spreekt Petrus:

“Hand.2:14: Maar Petrus, staande met de elven, verhief zijn stem, en sprak tot hen: Gij Joodse mannen, en gij allen, die te Jeruzalem woont, dit zij u bekend, en laat mijn woorden tot uw oren ingaan.

“Hand.2:15: Want deze zijn niet dronken, gelijk gij vermoedt; want het is eerst de derde ure van de dag.

“Hand.2:16: Maar dit is het, wat gesproken is door den profeet Joel:

Wat dus op de dag van Pinksteren gebeurt is niet iets nieuws of iets waarvan men nog nimmer heeft gehoord. Petrus zegt dat het door de profeet Joël is gezegd. We gaan verder met:

“Hand.2:22: Gij Israëlietische mannen, hoort deze woorden: Jezus den Nazarener, een Man van God, onder ulieden betoond door krachten, en wonderen, en tekenen, die God door Hem gedaan heeft, in het midden van u, gelijk ook gijzelven weet;

“Hand.2:23: Dezen, door den bepaalden raad en voorkennis Gods overgegeven zijnde, hebt gij genomen, en door de handen der onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood;

Petrus heeft de mannen van Israël beschuldigd van moord, de moord op hun Messias. Hij zegt dat zij hem hebben genomen, hem hebben gekruisigd en gedood. Maar, zegt hij, God heeft hem uit de doden opgewekt. We gaan verder met:

“Hand.2:33: Hij dan, door de rechter hand Gods verhoogd zijnde, en de belofte des Heiligen Geestes, ontvangen hebbende van den Vader, heeft dit uitgestort, dat gij nu ziet en hoort.

Wie heeft dit uitgestort wat u nu ziet en hoort? HIJ HEEFT. Jezus Christus heeft. Jezus Christus is dan de degene die doopt in Handelingen twee, en het is de doop MET de Heilige Geest. Hier ziet u dat het niet: “de doop VAN de Heilige Geest” is, maar MET de Heilige Geest, en dat Jezus Christus degene is die doopt. Dit is een in overeenstemming met wat de Heer heeft gezegd:

“Hand.1:4: En als Hij met hen vergaderd was, beval Hij hun, dat zij van Jeruzalem niet scheiden zouden, maar verwachten de belofte des Vaders, die gij, zeide Hij, van Mij gehoord hebt.

Hij verwijst naar "de belofte van de Vader". De belofte is waarover de Heer hen heeft geleerd in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes toen hij zei "De Trooster" zal komen, en hij herinnert hen er hier aan.

“Hand.1:5: Want Johannes doopte wel met water, maar gij zult met den Heiligen Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen.

Merk op dat bij de doop van Johannes, Johannes de Doper degene was die doopte, en dat hij doopte MET iets. Hij doopte MET water. Merk op dat de Heer deze 12 mannen had verteld dat ze gedoopt zouden worden MET iets. Zij werden gedoopt MET de Heilige Geest. Zoals Johannes de Doper degene was die “doopte tot bekering en vergeving der zonden”, zo was Jezus Christus de doper in Handelingen twee en heeft hij deze 12 mannen MET de Heilige Geest gedoopt, net zoals hij had gezegd dat hij zou doen. Petrus dus, en de anderen, VOL van de Heilige Geest, spraken de woorden dat de woorden van de Heilige Geest waren, getuigende van de wonderbare werken van God. Dat God zijn Zoon, Jezus Christus, uit de doden heeft opgewekt, en Petrus zegt: "om op de troon van David te zitten". Maar hij klaagt de mannen van Israël aan wegens moord:

Hand.2:36: Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israels, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk dezen Jezus, Dien gij gekruist hebt.

Nogmaals, er is in de Bijbel geen uitdrukking als: "de doop VAN de Heilige Geest". Deze 12 mannen zijn gedoopt MET de Heilige Geest en de doper is de Heere Jezus Christus. En Petrus heeft zijn luisteraars aangeklaagd wegens moord:

Hand.2:37: En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen mannen broeders?

En dus is er de vraag. "Wat zullen wij doen?" Ze werden in hun hart geraakt, en u en ik zouden dat ook zijn geweest. Vooral als we een man hadden vermoord en dat dan, ongeveer veertig dagen later, 12 oprechte en toegewijde mannen, vol van de Heilige Geest, getuigden dat de man die we gedood hadden in leven is, en dat zij getuigen zijn van dat feit zijn geweest. De vraag is dus, wat zullen wij doen? Ze zeggen niet: "wat moeten wij doen om gered te worden?" De vraag die zij stellen is heel anders dan de vraag die de gevangenebewaarder te Filippi aan Paulus stelde in Hand.16:30-31. Het idee is dat ze hun schuld beseffen in het eisen

van de dood van Christus. Is er iets wat we kunnen doen om onszelf hier van te ontdoen? Of om onszelf te redden van wat zeer zeker de toorn van God zal zijn van vanwege dit. In feite, is dit wat Petrus zegt, hij vertelt hen dat ze zichzelf moeten behouden:

“Hand.2:40: En met veel meer andere woorden betuigde hij, en vermaande hen, zeggende: Wordt behouden van dit verkeerd geslacht!”

Dus zowel de vraag als het antwoord dat Petrus gaf op hun vraag gaat over de toorn van God die uiteraard gaat komen op "dit verkeerd geslacht". Hoe konden zij dat voorkomen?

“Hand.2:38: En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.”

Met andere woorden, zegt Petrus, bekeert u. Dat wil zeggen omkeren, om anders te denken over deze man op wie u heeft aangedrongen dat hij gekruisigd zou worden. Omkeren, anders gaan denken. Ga terug naar het verbond. Keer terug naar “de beloften aan de vaders gedaan”. Wordt geïdentificeerd met uw Messias door de waterdoop, het Joodse water ritueel dat begon in het boek Exodus met de REINIGING ten behoeve van het priesterschap. Als ze dat zouden doen dan zouden zij de gave van de Heilige Geest ontvangen, de kracht om te volharden tot het einde waarover Petrus verder gaat spreken Handelingen drie. Het was de kracht om te volharden in de verdrukking die komen zou, zodat zij de ZONEN VAN GOD (of: kinderen van God) zouden kunnen worden in het komende Koninkrijk wanneer Christus weer terug komt. Dat is de betekenis van wat Johannes zei:

“Joh.1:11: Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen.”

“Joh.1:12: Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven;”

Als zij zich dus zouden bekeren, hun gedachten veranderen, omkeren, en geïdentificeerd worden met hun Messias in de Joodse waterdoop, zouden ze de gave ontvangen. Die gave, de gave van de Heilige Geest, was een zalving. Het gaf hen kracht. Ze hadden dan de kracht om te lijden, te volharden tot het einde, het einde van hun leven of het einde van de verdrukking, welke maar het eerst zou komen. De doop is GEEN redding. Evenmin is het het BEWIJS van redding van een gelovige. Het feit is, dat GEEN van deze mensen op dat moment gered was, ze zouden niet eerder gered worden dan bij de tweede komst van Christus. Dat is de betekenis van “volharden tot het einde”. Vandaag de dag, als mensen hun “bekwaamheid” benadrukken om te spreken in een onbekende taal beweren zij dat dat het bewijs is van hun redding. NIEMAND van de mensen, onder de bediening van Petrus, was gered maar moest, om gered te worden, volharden tot het einde.

“Hand.2:39: Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal.”

Vergeet niet dat Petrus spreekt tot een stad vol Joden. Ze zijn in Jeruzalem voor de dag van Pinksteren, "van allen volke dergenen, die onder den hemel zijn" zoals we in Hand.2 vers vijf zagen. Degenen nu, die “daar verre zijn” zijn andere Joden, verspreid onder de Volken. Het heeft niets te maken met de Heidenen. Alles in Hand. twee is in een context van verdrukking

en heeft te maken met de 70-tigste Week van Daniël. In het gebed van Daniël, in Daniël negen, zag hij het visioen van de zeventig weken. De "zeventig weken van Daniel" hebben te maken met het geheel van Gods profetische plannen voor planeet aarde die moeten worden voltooid door het volk Israël. Kijk naar Daniël zijn gebed:

“Dan.9: Bij U, o Heere! is de gerechtigheid, maar bij ons de beschaamdheid der aangezichten, gelijk het is te dezen dage; bij de mannen van Juda, en de inwoners van Jeruzalem, en geheel Israel, die nabij en die verre zijn, in al de landen, waar Gij ze henengedreven hebt, om hun overtreding, waarmede zij tegen U overtreden hebben.

Petrus predikt de dood, begrafenis en opstanding van Christus. Maar hij verheerlijkt het Kruis niet. In plaats daarvan predikte hij een aanklacht wegens moord aan Israël. Hij vertelt hen: "Wordt behouden van dit verkeerd geslacht". Hij zegt, "bekeert u en een ieder van u worde gedoopt...". Maar Israël bekeerde zich niet, in plaats daarvan viel Israël. Het bloed, vuur en de rookdamp, de wonderen in de hemel boven en tekenen op de aarde beneden, de zon veranderd in duisternis en de maan in bloed, is niet gebeurd. In plaats daarvan viel Israël van zijn verheven positie boven alle volken, en door de VAL van Israël, gebeurde er iets anders, zoals Paulus dat schrijft:

“Rom.11:11: Zo zeg ik dan: Hebben zij gestruikeld, opdat zij vallen zouden? Dat zij verre; maar door hun val is de zaligheid den heidenen geworden, om hen tot jaloersheid te verwekken.

“Rom.11:12: En indien hun val de rijkdom is der wereld, en hun vermindering de rijkdom der heidenen, hoeveel te meer hun volheid!

“Rom.11:13: Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk;

Dus gaf de opgevaren en verheerlijkte Heere Jezus Christus aan Paulus een geheel andere boodschap dan de boodschap die Petrus tot de Joden predikte:

“Gal.1:11: Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens.

“Gal.1:12: Want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus.

In plaats van terug te gaan naar hetgeen de Heer heeft gezegd in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes, of terug te gaan naar de prediking van Petrus tot de Joden, vinden we het “EVANGELIE UWER ZALIGHEID”, in het EVANGELIE, toevertrouwd aan Paulus, hier:

“1Kor.15:1: Voorts, broeders, ik maak u bekend het Evangelie, dat ik u verkondigd heb, hetwelk gij ook aangenomen hebt, in hetwelk gij ook staat;

“1Kor.15:2: Door hetwelk gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zodanige wijze, als ik het u verkondigd heb; tenzij dan dat gij tevergeefs geloofd hebt.

“1Kor.15:3: Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften;

“1Kor.15:4: En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften;

Petrus heeft nimmer gezegd dat Christus was gestorven voor hun zonden. Hij predikte het Kruis als een schande. Hij riep de mannen van Israël op tot bekering, vooruit ziende naar een toekomstige dag van verzoening bij de tweede komst van Christus. Dat is niet het geval in de leer die aan Paulus is toevertrouwd voor de gemeente van vandaag de dag. **Aan Paulus is het WAAROM van het Kruis geopenbaard, het feit dat Christus is gestorven voor onze zonden, al onze zonden.** Nergens in uw Bijbel zegt Paulus aan iemand: "bekeert u en wordt gedoopt voor de vergeving van zonden". In Efeze vier zegt hij dat er voor vandaag de dag één doop is. Geen waterdoop, maar de doop DOOR de Geest. Niet MET, maar DOOR de Geest, in het lichaam van Christus (1Kor.12:13). De boodschap voor vandaag de dag is dus niet een boodschap van bekering en waterdoop tot vergeving van zonden. Het is heel eenvoudig: " Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden" (Hand.16:31).